

Samenvatting van de preek over zondag 31, vraag en antwoord 83 en 84 van de Heidelbergse catechismus

Lezen: Mattheüs 16 : 13 – 20

In het antwoord wordt de beeldspraak van de sleutels gebruikt. Een sleutel is een teken van macht, van bevoegdheid. Je kunt er een deur mee openen, maar ook mee sluiten.

Als het gaat over Gods Koninkrijk is er ook sprake van sleutels die openen en sluiten. Het zijn er twee: de sleutel van de prediking en de sleutel van de tucht. Nu de eerste.

Thema: *de sleutel van de prediking*

1. hoe die sleutel opent

God de Vader heeft de sleutels van Zijn Koninkrijk in de handen van Christus gelegd. Zie Jes. 22:22. Christus neemt die woorden over in Openb. 3:7: 'Dit zegt Hij (...) Die de sleutel van David heeft'. Hij beslist over de opnemings- of uitsluitingskring van gelovigen op aarde, maar ook over de toelating tot of de verbanning uit het hemelse Koninkrijk.

Christus Zelf is de Poort naar het Koninkrijk: 'Ik ben de Deur' (Joh. 10:9). Buiten Hem geen toegang.

Nu heeft Christus de sleutels in handen gegeven van mensen. Zie Matt. 16:19: 'Ik zal u de sleutels van het Koninkrijk der hemelen geven'. Niet alleen aan Petrus, maar ook aan de andere apostelen en aan de andere ambtsdragers. Zie ook Joh. 20:23. Ze hebben dus de bevoegdheid van Christus ontvangen om die sleutels te hanteren. Dat wil niet brengen tot het op een voetstuk plaatsen van ambtsdragers.

En toch: de Heere roept en bekwaamt om sleuteldrager te zijn.

Wanneer gaat het Koninkrijk voor mij open? Als ik van de troon ga en Christus erop komt; als Hij Koning wordt in mijn leven. Dat is het werk van Zijn Geest.

De vestiging van het Koninkrijk en de verzameling van de burgers van dat Rijk komen helemaal bij God vandaan. Hij gebruikt daarvoor een eenvoudig middel: de prediking. Dat is de eerste sleutel.

Het behaagt de Heere om gebruik te maken van de dienst van mensen. Geen engel op de kansel, maar een mens, met overigens een hoogst verantwoordelijke taak: de bediening van Gods Woord. Een grote verantwoordelijkheid voor de prediker. Maar ook voor de gemeente. We zitten niet in de kerk om 'vermaakt' te worden, of om te consumeren. Denk aan één van de tekenen van de eindtijd (2 Tim. 4:3): mensen willen gestreeld worden in hun gehoor.

Maar het gaat in de prediking om eeuwig wel of eeuwig wee. Zie ook 1 Cor. 1:21.

Er vallen onder de prediking eeuwigheidsbeslissingen.

De deur gaat open, waar in de prediking het bloed van Christus op de gemeente druppelt en we dat bloed leren inroepen over ons schuldige leven.

Tot wie komt het Evangelie? Tot alle mensen naar wie God in Zijn welbehagen het Evangelie zendt (Markus 16:15). Er is een onbekrompen, wereldwijde belofte: Jes. 45:22. Zie ook Dordtse Leerregels II, paragraaf 5.

We worden in die prediking met de grootste klem heengedrongen naar het gelóóf. Dát wil de prediking bij ons uitwerken. We hebben de vergeving, zo vaak we het Evangelie met een waar geloof aannemen. Bij de Thessalonicenzen was dat zo (1 Thess. 2:13). Is het bij ons ook zo?

Hoe kom ik aan dat geloof? Door de prediking van het Evangelie oefent de Heere kracht uit op mijn hart. Op die beloften mag ik pleiten.

Langs die weg gaat de deur voor je open, steeds weer. Voor de beleving kan ook een kind van God wel weer eens buiten staan. Dat kan te maken hebben met persoonlijke schuld (zie Jes. 59:1,2). Maar als de Geest het geloof weer opwekt, zie je de open Deur weer. Geloven is levenslang hangen aan de lippen van Christus.

2. hoe die sleutel sluit

Aan de andere kant gaat de deur in de prediking ook dicht, voor alle ongelovigen en voor allen die zich niet van harte bekeren. Wie onbekeerd in de kerk zit, ligt nog steeds onder de toorn van God en onder de eeuwige verdoemenis.

Huiveringwekkend...

Maar het is Christus Zelf Die dat zegt: zie Johannes 3:18 en 36.

De prediking van het Evangelie heeft altijd twee kanten. Dat geeft aan elke preek een geweldige geladenheid. Daarbij cirkelt alles om de Persoon van Christus. Hoe is onze houding tegenover Hem?

Zo moet elke verkondiger van het Evangelie de opdracht volgen: 'Zeg de rechtvaardige dat het hem goed zal gaan (...). Wee de goddeloze, het zal hem slecht vergaan' (Jes. 3:10,11; zie ook 2 Cor. 2:14-16).

Daar moeten en mogen we de prediking altijd aan toetsen: komen die twee kanten aan de orde? Gods Woord behandelt ons volstrekt eerlijk, vanuit de liefde van Christus die ons behoud zoekt.

De ongelovige en schijngelovige (het lijkt er wel op, maar 't is niet echt) moeten weten: je gaat niet alleen verloren, je *ligt* al verloren. Wie zal ontkomen, als je op de zaligheid in Christus geen acht slaat?

'Zolang zij zich niet bekeren'. Er is dus nog verandering mogelijk. Nog klinkt de lokroep: 'Er is een Heiland Die verlost van de toekomstige toorn!'

Naar dit getuigenis van het Evangelie, zoals het 's zondags klinkt, zal God oordelen – de lijn van de preekstoel naar de rechterstoel.

'Zo gij Zijn stem dan heden hoort....!'

Enkele vragen voor persoonlijke of gemeenschappelijke bezinning

1. Wat is volgens u 'preken'? Komt uw gedachte overeen met wat de Bijbel daarover zegt?
2. Er worden vandaag steeds meer vraagtekens gezet achter de noodzaak van de prediking. Wat is de achtergrond daarvan? Hoe moeten we ons daartegen wapenen?
Welke gevolgen heeft dat voor ons kerkbezoek?
3. Wat zijn de gevolgen voor de prediker en voor de gemeente als prediking 'entertainment' (een vorm van vermaak) wordt?
4. Hebt u persoonlijk wel eens de kracht van de Evangelieprediking ervaren? Wat deed dat met u en waar bracht dat u?
5. Waarom moeten in de prediking altijd 'de twee wegen' worden verkondigd? Wat zijn de gevolgen voor de gemeente als dat niet gebeurt?

Voor de kinderen: begrijp je het beeld van de sleutels?

De preek is een sleutel in de hand van de Heere. Waar word jij binnengelaten als je gelooft? Hoe noemt de Heere Jezus Zichzelf in Johannes 10:9 en wat betekent dat?